

ภาพความเป็นชายจากการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยาย
เรื่องบุพเพสันนิวาส ของรอมแพง
**Maculinity in the Characterization of Main Character
in Rompang'sBupphaesanniwas**

ดิษยพรรณ ศรีบุญเรือง¹ และ สุทธภา อินทรศิลป์²

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

Disayathat Sribunrueang¹ and Sutthapha Intharasil²

RajabhatMahaSarakhm University, Thailand

Corresponding Author, Email: tawan_2531@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพความเป็นชายของตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายเรื่องบุพเพสันนิวาส ของ รอมแพง โดยเป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร (Documentary Research) จากนวนิยายเรื่องบุพเพสันนิวาส ของ รอมแพง พ.ศ. 2553 กำหนดเกณฑ์ในการศึกษาโดยเลือกเฉพาะตัวละครเอกฝ่ายชายคือพระศรีวิสารสุนทร และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

กรอบแนวคิดในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้กรอบการวิเคราะห์ของ Marie Richmond-Abbott (2000) เป็นกรอบในการวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า การสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายเรื่อง บุพเพสันนิวาส ของ รอมแพง นั้น ได้นำเสนอภาพความเป็นชายในสังคมยุคอดีต กับ การนิยามความเป็นชายแบบใหม่ในสังคมปัจจุบัน กล่าวได้ว่าในช่วงแรกตัวละครมีภาพความเป็นชายแบบเก่าอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการยึดถืออำนาจของผู้ชาย ด้วยการใช้ความเข้มแข็งทางร่างกายและกล้ามเนื้อซึ่งเป็นส่วนที่สะท้อนภาพความเป็นชายที่แสดงออกถึงอำนาจ การนิยมคบหาสมาคมกับผู้ชายด้วยกัน มองผู้หญิงเป็นคนนอก รวมถึงการมีทัศนคติในการมองและแบ่งผู้หญิงออกเป็นหญิงดีและเลว แต่ต่อมาความเป็นชายของตัวละครเอกหลักฝ่ายชาย กลับมี

การเปลี่ยนแปลงเป็นภาพความเป็นชายแบบใหม่ที่ลดทอนความเป็นปัจเจกบุคคลของผู้ชาย
ลดลง ในบางเรื่อง เช่น มีการแสดงอารมณ์ที่อ่อนไหวและเปิดเผยได้กลับผู้หญิง แต่งงานด้วย
ความรัก มีความเสมอภาคซึ่งกันและกัน

กล่าวได้ว่า ลักษณะที่มีความหลากหลายของความเป็นชาย ที่มีการนำเสนออยู่
ในนวนิยายเรื่อง บุพเพสันนิวาสนั้น มีความสอดคล้องกับความเป็นชายที่มีอยู่จริงในสังคม
ได้ระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นที่สังเกตได้ว่าลักษณะของผู้ชายในสังคมปัจจุบันนั้น มีความหลากหลาย
ขึ้นมากกว่าเดิม ถึงแม้ว่าลักษณะความเป็นชายแบบเก่ายังคงมีอิทธิพลในสังคมปัจจุบันอยู่ แต่
ว่าภาพของความเป็นชายแบบใหม่ก็ได้รับการนำเสนอควบคู่กันมา

คำสำคัญ: ความเป็นชาย; บุพเพสันนิวาส; วรรณกรรม

Abstract

The purpose of this study was to investigate the masculinity of a male character in the romance novel named Suppaesanniwas of Rompong. This research was documentary research of the romance novel named Suppaesanniwas of Rompong, 2010. The criteria of the study were set by selecting only the male character, Phra Sri Visansunthorn, and the data was presented as descriptive analysis.

The concept of this research was based on Marie Richmond-Abbott analysis as the framework, in addition. From the results of the research, it was found that the creation of a male character in the romance novel entitled Suppaesanniwas of Rompong presented the masculinity of society in the past and supported the definition of masculinity in modern society. It was found that, at the beginning of the story, the male character clearly presented the old-fashioned masculinity whether it was the power of men, the physical and muscular strength which reflected the masculinity and power, the behavior of being in a male only group looking at women as outsiders, including the attitude of looking and dividing women into good or bad. However, later on, the masculinity of the main male character changed to reflect the new-style masculinity, it reduced the individuality of men in some matters such as emotional sensitivity and revealing these emotional feelings to women, as well as marrying a woman because of love and treating her as an equal. It could be said, that the variety of masculinity presented in the Suppaesanniwas Novel was in accordance with the existing masculinity in society in some levels, and it could be observed that masculinity of men in society today was more variety than those in the past. Although the old-fashioned masculinity was still

influential in today's society, but the image of the new masculinity was presented simultaneously.

Keywords: Masculinity; Bupphaesanniwas; Literature

บทนำ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงกล่าวถึงวรรณกรรมว่า “วรรณกรรมเป็นเสมือนกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นชีวิตความเป็นอยู่ การปกครอง แนวความคิดและค่านิยมในสังคมแต่ละยุคแต่ละสมัย ซึ่งย่อมแตกต่างกันไปตามสภาพการณ์ สิ่งแวดล้อมของแต่ละสังคม” วรรณกรรมจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตและสะท้อนภาพสังคมของแต่ละยุคสมัย โดยผู้แต่งนำมาปรุงแต่งขึ้นเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจ เป็นเครื่องมือสื่อสารความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ถ่ายทอดจินตนาการและแสดงออกซึ่งศิลปวัฒนธรรมอันดีงาม การศึกษา หรือการอ่านวรรณกรรมแต่ละเรื่องทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพสังคม วัฒนธรรม การเมืองและเศรษฐกิจของยุคสมัยที่ผู้แต่งได้สะท้อนผ่านมุมมองของตนออกมา รวมทั้งทำให้ผู้อ่านเข้าใจ ความรู้สึกนึกคิดของผู้คนที่มีความสัมพันธ์กับสังคมนั้นด้วย อาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมจะสะท้อน สังคมให้เราทราบว่าเกิดสิ่งใดๆ ขึ้นในสังคมขณะนั้น ในขณะที่สังคมอาจมีอิทธิพลต่อ วรรณกรรมได้และวรรณกรรมก็อาจส่งผลต่อสังคมได้เช่นกัน แต่ส่วนใหญ่แล้ววรรณกรรมจะ เป็นเครื่องมือสะท้อนสังคม ... ภาพสะท้อนที่ได้จากการอ่าน วรรณกรรมก็จะมีหลากหลาย มุมมอง ทั้งแง่บวกเล็ก ๆ ระดับครอบครัวไปสู่สังคมระดับกว้าง หรือสะท้อนปัญหา ระดับชาติ อาจเป็นเรื่องกว้าง ๆ หรือเจาะจง เป็นยุคสมัย (Prapruetdee, B. 1997; Baokham, N. 2016 : 21 and Sabara, A. 2008 : 45) Eiwswong, N. (2002 : 6) กล่าวว่า งานวรรณกรรมเป็นกระจกสะท้อนสังคมที่จะสะท้อนให้เห็นภาพสังคมได้เพียง บางส่วนเลี้ยวเท่านั้น แต่ที่สำคัญคือการนำเสนอค่านิยมบางเรื่องของยุคสมัยนั้นตลอดจนโลกทัศน์ของผู้คนในสมัยนั้นตลอดจนโลกทัศน์ของผู้คนในสมัยต่างๆ ถือเป็นหลักฐานที่มีคุณค่า อย่างสูงในการศึกษาประวัติศาสตร์ทางความคิดที่หาหลักฐานอื่นเทียบยาก

นวนิยายเป็นวรรณกรรมรูปแบบหนึ่งที่สื่อความรู้สึกนึกคิด ของผู้แต่งเพื่อบอกเล่า เรื่องราวต่างๆ ในสังคม ดังที่ Suwatthikul, C. (1975 : 5) กล่าวว่า นวนิยายเป็นเรื่องที่ สมมุติขึ้นโดยอาศัยพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมเป็นพื้นฐาน แล้วนำมาปรับปรุงให้สมจริง ยิ่งขึ้นด้วยพฤติกรรมต่างๆ ที่ตัวละครแสดงออกมา

ด้วยนวนิยายเป็นรูปแบบวรรณกรรมประเภทหนึ่งซึ่งมีเนื้อหาสะท้อนความเป็นจริงในสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างนิยายกับสังคมจึงเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ไม่ยากนัก ดังที่ Satchapan, R. (1995 : 3) ได้กล่าวว่า นวนิยายเป็นผลผลิตทางวรรณกรรมของสังคมย่อมมีความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกับสังคมอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ เพราะผู้เขียนวรรณกรรมกระทำบทบาทพร้อม ๆ กันอยู่ สองอย่าง อย่างหนึ่งในฐานะผู้ผลิตวรรณกรรม อย่างที่สองในฐานะหน่วยหนึ่งของสังคม ฉะนั้น นวนิยายย่อมมีเนื้อหาสาระและความคิดอันดูดซับมาจากสังคม แม้ว่า นวนิยายจะ เกิดขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เขียน โครงเรื่องและพฤติกรรมของตัวละครเป็นเรื่องที่คุณเขียน สมมติแต่งขึ้นก็ตาม แต่ผู้เขียนก็ได้ถ่ายทอดมาจากบุคคลและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ตามช่วงเวลาที่คุณเขียน ยิ่งผู้เขียนมีฝีมือก็ยากที่ผู้อ่านจะไม่ติดใจติดตาม ฉะนั้น นวนิยายจึงมี ความผูกพันกับสังคมโลกทัศน์ของผู้เขียนที่มีต่อสังคมนั่นเอง

นวนิยายหลายเรื่องก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงเป็นละครโทรทัศน์ เช่น ละครเรื่อง บุพเพสันนิวาส เป็นละครที่ได้รับความนิยมอย่างคลั่งไคล้ มีอิทธิพลต่อสังคมเป็นอย่างมาก ซึ่งเห็นได้จากปรากฏการณ์ จากบทความในเว็บไซต์ ต่าง ๆ เช่น บทเรียนการตลาดจาก “บุพเพสันนิวาส” เมื่อแบรนด์ต้องมีความเป็น “มนุษย์” ที่จับต้องได้ นาทีนี้ไม่พูดถึงคงไม่ได้ สำหรับกระแสละครที่กลายเป็น Talk of The Town ไปทั่วพระนคร อย่าง “บุพเพสันนิวาส” จากบทประพันธ์ของ รอมแพง ผู้ที่จบการศึกษาจากคณะโบราณคดีมา โดยตรง และบทโทรทัศน์โดย ศัลยา นักเขียนบทโทรทัศน์ชั้นบรมครู จนกลายเป็นละครที่ ได้รับความนิยมในเวลาอันรวดเร็วมากที่สุดเรื่องหนึ่งในเวลานี้ หลังจากเริ่มเห็นเค้าลางกระแส ความนิยมมาตั้งแต่ตอนที่ละครเริ่มออกอากาศไป เมื่อวันที่ 21 ก.พ. 2561 และถือว่าเป็น ละครที่น่าจะเป็นบทเรียนทางการตลาด รวมทั้งบทเรียนของการสร้างคอนเทนต์ในยุคนี้ กระแสความนิยมของนวนิยายเรื่องบุพเพสันนิวาสนั้นมีอิทธิพลต่อสังคมเป็นอย่างมาก ดังจะ เป็นได้จากการประเมินค่าความนิยม ทั้งจากเนื้อเรื่อง ตลอดจนบทบาทของตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครเอกทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิง ยกตัวอย่างเช่น การปรับเปลี่ยนการแต่งกายเป็น ชุดไทยและท่องเที่ยวไปตามที่ท่องเที่ยวที่นวนิยายเรื่องบุพเพสันนิวาส กล่าวได้ว่าเนื้อเรื่อง และตัวละครมีส่วนทำให้เกิดความนิยมเหล่านี้ด้วย สอดคล้องกับที่ Anantasarn, S. (1974 : 4) กล่าวว่า ในการพิจารณาวรรณคดีแต่ละเรื่อง นอกจากจะพิจารณา แก่นเรื่อง โครงเรื่อง วิธีการแต่ง คำประพันธ์ ฯลฯ แล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ลักษณะของตัว ละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวละครเอก การศึกษาตัวละครทำให้เข้าใจแก่นเรื่อง และมองเห็น

ความสัมพันธ์ระหว่างโครงเรื่องกับตัวละครว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างไร การสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นมีความสำคัญมาก ความสมเหตุสมผลของตัวละครเป็นสิ่งที่จะทำให้คุณค่าของวรรณคดีแต่ละเรื่องเด่นชัดขึ้นหรือลดลงได้

แม้ว่าบุคลิกและพฤติกรรมในนวนิยายจะไม่ได้เกิดขึ้นจริง แต่ตัวละครในนวนิยายก็เป็นที่ยอมรับว่าเป็นแบบฉบับของบุคคลที่มีชีวิตจริงและพฤติกรรมของตัวละครก็สอดคล้องกับลักษณะความเป็นไปที่ปรากฏขึ้นจริงในสมัยนั้นๆ และ ตัวละครที่กำใจผู้อ่านย่อมต้องมีความซับซ้อนในบุคลิกภาพ ความคิด อารมณ์ ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมและทำให้พฤติกรรมของตัวละครเหล่านั้นสมเหตุสมผล ในขณะที่ตัวละครพึงมีลักษณะเป็นสากลอันมนุษย์ที่เป็นจริงอาจทำได้ ย่อมต้องมีลักษณะเป็นเฉพาะตัวอันโดดเด่นเพียงพอที่จะทำให้ความมีชีวิตจิตใจของตัวละครนั้นตราตรึงอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านนานเท่านาน (Jitjammong, D. 1985 : 33 and Satchapan, R. 1995 : 6)

นวนิยายเรื่อง “บุพเพสันนิวาส” เป็นเรื่องราวย้อนยุคไปในสมัยอยุธยา โดยให้ตัวละครเอกฝ่ายได้พบกับหญิงซึ่งเป็นคนอยู่ในยุคปัจจุบัน ย้อนอดีตไปในสมัยอยุธยาเพื่อไปพบกับพระเอก ด้วยเหตุนี้ตัวละครเอกฝ่ายหญิงหรือนางเอก จึงมีพฤติกรรมที่ดูแปลกประหลาดสำหรับคนในสมัยอยุธยา รวมถึงตัวละครเอกฝ่ายชายหรือพระเอก เช่นกัน ต่อมาในภายหลังพระเอกก็สามารถเข้าใจพฤติกรรมของนางเอกได้ แม้จะเป็นบุคลิกที่ไม่เหมาะสมกับผู้คนสมัยอยุธยา ซึ่งในสมัยนั้นสังคมเป็นสังคมแบบปิตาธิปไตย หรือ สังคมชายเป็นใหญ่ ดังที่ Jaroongrattanapong, W. (2008 : 2) ได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเป็นเพศ (Gender) ว่าเรื่องเพศเกี่ยวข้องกับทุกคนในสังคม เราถูกกล่อมเกลามาจนเราเคยชิน และรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา ทำให้ยอมรับและปฏิบัติตามโดยไม่รู้สึกรู้ว่ามีกระบวนการทางสังคมมากมายที่นำมาสู่วินาทีสั้นๆ นี้ กว่าเราจะเรียนรู้ว่าอะไรคือผู้หญิง อะไรคือผู้ชาย ความแตกต่างทางเพศคืออะไร ความเป็นหญิง ความเป็นชายคืออะไร สิ่งเหล่านี้คือ กระบวนการกล่อมเกลามาทางสังคมที่เราทุกคนได้รับการขัดเกลามาตั้งแต่ยังเด็กและกระบวนการนี้มีการตอกย้ำและผลิตซ้ำอยู่ตลอดเวลาจนเรารู้สึกว่ามันเป็นธรรมชาติ ผู้หญิงและผู้ชายย่อมแตกต่างกันตามธรรมชาติ จนลืมนึกไปว่านอกจากความแตกต่างทางสังคมหรือความเป็นชายและความเป็นหญิงซึ่งเป็นสิ่งประกอบสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมอีกด้วย

Kittimahachareon, S. (2007 : 14) กล่าวว่า ความเป็นชาย (Masculinity) เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นจากสังคมโดยอาจจะมาจากบรรทัดฐานทางสังคมตลอดจนค่านิยมที่สังคมพึงปรารถนา ความเป็นชายไม่ได้ถูกกำหนดมาจากภาพของผู้ชายที่แท้จริง เพราะความเป็น

ชายมีการเปลี่ยนแปลงตามสังคม แต่หลังจากช่วงทศวรรษที่ 1950 เป็นต้นมา มุมมองในการศึกษาเรื่องเพศได้เปลี่ยนแปลงไปเพราะในช่วงก่อนหน้านั้นภาพความเป็นชายมักได้รับการนิยามว่ามีอำนาจและครอบงำ (Power and Dominance) ความเป็นชายในรูปแบบเก่า (Tradition Man) คือ สังคมให้ความสำคัญกับเพศชายในแง่การมีอำนาจเหนือผู้หญิงทั้งในเรื่องงาน ตำแหน่งหน้าที่และกิจกรรมต่าง ๆ ในสังคม ต่อมาในช่วงทศวรรษที่ 1960 การนิยามความเป็นชายแบบใหม่จึงเกิดขึ้น ด้วยการเน้นถึงการเท่าเทียมกันทางเพศ ผู้ชายไม่ได้มีอำนาจแต่เพียงฝ่ายเดียวอีกต่อไป และบางครั้งผู้ชายก็สามารถแสดงอารมณ์ ความรู้สึก เศร้า เสียใจได้อย่างผู้หญิงเช่นเดียวกัน จนกระทั่งมาถึงปี ค.ศ.1970 จึงเริ่มมีการศึกษาทบทวนและวิพากษ์แนวคิดเรื่องความเป็นเพศตามแนวคิดกระแสหลัก จากเดิมที่มองว่าความเป็นเพศชายหรือเพศหญิงนั้น เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นตามธรรมชาติ (Natural) ตายตัว (Stable) และไม่เปลี่ยนแปลง (Unchangeable) มาเป็น ความเป็นเพศที่ถูกสร้างขึ้นหรือถูกกำหนดขึ้นจากสังคมและวัฒนธรรม (Social Prescribed/Constructed) หาใช่สิ่งที่ถูกกำหนดขึ้นจากลักษณะทางชีวภาพ (Sabara, A. 2008 : 22)

ต่อมาในยุคปัจจุบัน เกิดมีความหมายของความเป็นผู้ชาย เรียกได้ว่าเป็นผู้ชายประเภทรักสวยรักงามเทรนด์ “Metrosexual” จึงกลายเป็นวิถีการใช้ชีวิตของผู้ชายในเมืองใหญ่ทั่วโลก ภาพหนุ่มอินเทรนด์ใส่เสื้อเข้ารูป พร้อมกระเป๋า รองเท้าเข้าชุด เดินไปเดินมาตามถนน พลุกพล่านกลายเป็นภาพที่หลายคนคุ้นตาต่างจากสมัยก่อนที่คนมักมองว่าผู้ชายที่สนใจรักษาสุขภาพ เข้าร้านเสริมความงามเพื่อทำเล็บ เสริมหล่อจะเป็นพวกเกย์เสียหมด

ทั้งนี้ การศึกษาเรื่องความเป็นชายนี้ไม่ค่อยปรากฏในวรรณคดีศึกษาของไทยมากนัก โดยภาพรวมแล้วผู้เขียนพบว่ามีการวิจัย บทความที่ได้ศึกษาแนวคิดความเป็นชายในสาขาวิชาต่างๆ เช่น การสื่อสารมวลชน วารสารสนทนา สังคมวิทยามานุษยวิทยา สตรีศึกษา ต่างก็ศึกษาความเป็นชายในสาขาวิชาดังกล่าวไว้หลากหลาย ดังเช่น วิทยานิพนธ์สาขาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง “การวิเคราะห์เนื้อหาการเสนอภาพของความเป็นชายในโฆษณาเปียร์สิ่ง” ของ กำจร หลุยยะพงศ์ วิเคราะห์ความเป็นชายออกมาใน 3 รูปแบบ คือ ความเป็นชายจากเกษตรกรรม ความเป็นชายในสังคมอุตสาหกรรม และความเป็นชายแบบสมัยใหม่ นอกจากนี้ วิทยานิพนธ์ภาควิชาวารสารสนทนาที่สนใจศึกษาความเป็นชายเช่นเดียวกัน ดังในเรื่อง “นิตยสารผู้ชายกับกระบวนการสร้างความเป็นชายมาจากการสร้างความเป็นชายแบบเมโทรเซ็กส์วล” ของ วรรณภรณ์ สุขมาก สังเกตได้ว่างานวิจัยทั้ง

สามเรื่องนี้มีความเห็นสอดคล้องพร้อมกันว่าความเป็นชายมาจากการสร้างของสังคม สังคมเป็นตัวกำหนดความเป็นชาย โดยเฉพาะงานวิจัยเรื่องหลังสุดได้มีการสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารของผู้ชายฉบับหนึ่งและตอนหนึ่งของคำสัมภาษณ์บรรณาธิการนิตยสารผู้ชายฉบับนั้นได้กล่าวว่า “ภาพของผู้ชายมันก็เปลี่ยนมาตลอด...ถ้าย้อนกลับไปก่อนหน้านี้ก็อีกผู้ชายสมัยโบราณที่ปรากฏในวรรณคดีก็เป็นแบบอ่อนแอคล้ายผู้หญิงมันคงเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ตามความนิยม คงมีปัจจัยเยอะมากที่ทำให้ภาพของผู้ชายเปลี่ยนไป...” (Kittimahachareon, S. 2007)

นอกจากนี้ Sabara, A. (2008 : 8) ได้ศึกษาเกี่ยวกับภาพความเป็นชายจากการสร้างตัวละครหลักในภาพยนตร์ของมาร์ติน สกอร์เซซี ได้กล่าวไว้ว่า นอกจากภาพยนตร์จะเป็นสื่อแขนงหนึ่งที่มีหน้าที่ให้ความบันเทิงแล้ว ภาพยนตร์ยังอาจถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความเป็นชายให้กับสังคม รวมถึงการสร้างค่านิยมทางเพศด้วย เพราะภาพยนตร์เป็นสื่อที่ช่วยถ่ายทอดและนำเสนอภาพความเป็นชายออกมาผ่านทางเนื้อหาและตัวละครของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ โดยรากฐานของการศึกษาเรื่องความเป็นชายในภาพยนตร์นั้น มาจากงานของลอว์รา มัลวี (Laura Mulvy) เรื่อง “Visual Pleasure and Narrative Cinema” ที่วิเคราะห์ถึงการจ้องมองในภาพยนตร์ ที่มีความเกี่ยวเนื่องกับความแตกต่างทางเพศและแนวทางการมีอำนาจของผู้ชาย โดยระยะแรกเป็นการศึกษาเรื่องของผู้หญิงในภาพยนตร์แต่เพียงอย่างเดียว แต่ต่อมาแนวคิดของมัลวี ส่งผลให้นักวิชาการกลุ่มสตรีนิยมและวงการภาพยนตร์หันมาสนใจความเป็นชายในสื่อภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น ซึ่งประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความเป็นชายที่มีการศึกษา จะแบ่งออกเป็นสองกรณี คือ การศึกษาเชิงจิตวิทยาที่ช่วยอธิบายในส่วนของผู้ชมกับการมองผู้ชาย ทำให้เกิดภาพความต้องการความเป็นชายในสังคมกับการศึกษาพระเอกหรือตัวละครหลักในภาพยนตร์ ที่ช่วยอธิบายเฉพาะส่วนของเนื้อหาความเป็นชาย

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาภาพความเป็นชายจากการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายเรื่องบุพเพสันนิวาส ของ รอมแพง ถึงแง่มุมต่าง ๆ ของตัวละครและรูปแบบของความเป็นชายที่ปรากฏในนวนิยาย ผู้วิจัยจึงต้องอาศัยเครื่องมือวิเคราะห์มาช่วยเหลือเพื่อให้ได้ภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้นโดยใช้แนวคิดและทฤษฎีความเป็นชายและแนวคิดเกี่ยวกับการประกอบสร้างตัวละครซึ่งทั้งหมดนี้จะทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจถึงความเป็นชายจากการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายที่จะทำการตีความและวิเคราะห์ เพื่อสรุปถึง

ภาพสะท้อนความเป็นชายของตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยาย เรื่อง บุพเพสันนิวาส
ของ รอมแพง ได้อย่างถูกต้อง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาภาพความเป็นชายของตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายเรื่อง
บุพเพสันนิวาสของรอมแพง

ผลการวิจัย

จากการศึกษาภาพความเป็นชายจากการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยาย
เรื่อง บุพเพสันนิวาส ของ รอมแพง ผู้วิจัยได้วิจัยความเป็นชายแบบเก่ากับความเป็นชาย
สมัยใหม่และการสร้างตัวละครหลัก ได้ดังต่อไปนี้

ความเป็นชายแบบเก่า

ผลการวิจัยของตัวละครเอกฝ่ายชาย พบว่า มีความเป็นชายแบบเดิมทั้งหมด 5
ประการ ได้แก่

1. มีความเข้มแข็งด้านพลังกำลังทางร่างกาย มีความก้าวร้าวรุนแรง สังเกตได้
จากบทสนทนาของพระศรีวิสารสุนทร ดังนี้

สายตาที่กวาดไปนั้นมองแขกฟานิกที่ก้มหน้าก้มตาจดจำนวนสินค้าโดยไม่หัน
ระวัง ลูกจ้างแบกหามม้วนผ้าเซตามแรงคลื่นจึงเกี่ยวเอาทั้งตัวคนและผ้าลัมระเนระนาดบาง
ม้วนเกือบตกแพ ทว่าหมื่นสุนทรเทวาใช้ความไวคว้าไว้ได้ทันคว้นก่อนจะหันไปคว่ำรังตัวคน
พร้อมกัน เสียงหวีดของผู้หญิงดังขึ้นก่อนที่ร่างกลมกลิ้งจะถลันมาช่วยพยุงพ่อที่เกือบตกแพ
จนร่างนั้นเสียดสีกับความบึกบึนแข็งแรงของชายหนุ่มผู้เข้ามาช่วยเหลือพ่อของตน
(Buppaesanniwas, 2018 : 90)

จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งบึกบึนมีกำลังของพระศรีวิสาร
สุนทร ในขณะที่เข้าช่วยประคองฟานิกให้ไม่ล้มลง ทำให้บุคคลอื่นได้มองเห็นถึงความเป็น
สุภาพบุรุษอันเป็นที่ตั้งการของหญิงสาว

2. ไม่แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหว หรือความรู้สึกที่แท้จริงออกมา

เมื่อคุณหญิงจำปาปรายตาห้ามพระศรีวิสารสุนทรให้หยุดพูด เขาก็หยุดพูดและ
ไม่ได้แสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมา

“อ้อ.. เอ๊ะ! แล้วคุณพี่เล่าเจ้าคะ ไม่ต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าอยู่หัวหรือ ข้าไม่ค่อยเห็นว่าคุณพี่มาที่ละโว้สักเท่าใดเลยนี่เจ้าคะ” ขุนศรีวิสารวาจาทำหน้านิ่งทั้งที่ใจอยากจะบอกความจริงว่าเพราะคนตรงหน้าจึงทำให้เขาเอาการร่ำเรียนภาษามอญมาอวดจนคณะเตรียมไปเป็นทูตไม่ได้มาเยือนละโว้เลย (Buppaesanniwas, 2018 : 309)

ข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่า พระศรีวิสารสุนทรไม่ปริปากกล่าววาจาใดทั้งที่ใจอยากจะพูดบอกความจริง

3. จะคบค้าสมาคมเฉพาะผู้ชาย

เมื่อเกศสุรางค์ ตามพระศรีวิสารสุนทรไป ก็พบแต่ชายฉกรรจ์ แสดงให้เห็นว่าพระศรีวิสารสุนทรจะคบค้าสมาคมเฉพาะผู้ชายด้วยกันเท่านั้น

“ข้าจักไปที่ร้านเหล้าตลาดชีกุน” “ข้าไปด้วย” “มิได้ ข้านัดแนะกับขุนเรือไว้ ออเจ้าก็ผ่านไปตลาดชีกุนแล้วเมื่อตะกี้นี้” “ข้าจักไปหาท่านขุนเรื่อง” คำนั้นทำให้ใบหน้าคมคายเคร่งขรึมในทันที “ไม่ได้ ออเจ้าจักต้องขึ้นเรือกลับกับพวกบ่าว ผู้ชายไปกินเหล้ากันแม่หญิงมิบังควรไปยุ่งเกี่ยว” (Buppaesanniwas, 2018 : 239)

บทสนทนาระหว่างพระศรีวิสารสุนทร กับ การะเกด ออกไปในลักษณะห้ามไม่ให้การะเกดติดตามตนไป เพราะเขาจะไปพบกลุ่มเพื่อนที่มีแต่ผู้ชายเท่านั้น

4. มีความสนิทสนมกับผู้ชายด้วยกันแต่จะไม่ใกล้ชิด

ร้านสุราริมฝั่งแม่น้ำตรงข้ามกับป้อมเพชรเป็นสถานที่เหมาะที่สุดที่จะนั่งสำราญหลายต่อหลายคนเดินทางด้วยเส้นทางการค้าแห่งนี้ได้พบเห็นสองหนุ่มขุนนางผู้น้อยของสยามนั่งดวลเหล้าเฮฮา พื้นเสื่ออกที่ปูบนหญ้าข้างพื้นยกที่ผู้เป็นนังอยู่นั้นเต็มไปด้วยบ่าวไพร่ที่ติดสอยห้อยตามมา ทั้งยังส่งเสียงขับโคลงกลอนเฮฮาเสียยิ่งกว่าผู้เป็นนายเป็นจุดสนใจทุกสายตาเป็นอย่างดี...

“อ้อๆ เช่นนั้นคงลือกันไปเองแท้ มิว่าผู้ใดก็รู้ว่ามนต์กฤษณะกาลิศักดิ์สิทธิ์เพียงใดออเจ้าไปเถิดหนาข้าจกนั่งอยู่อีกนานหากเสร็จการแล้วก็จงมาอีกเถิด เพราะเพลายืนท่านอาจารย์จักมาร่วมวงด้วย” สองหนุ่มสบตากันอย่างรู้เท่าทันก่อนที่ร่างสูงใหญ่ของหมื่นสุนทรเทวจะเดินเข้าไปยังเรือแจวของตน (Buppaesanniwas, 2018 : 96-97)

พระศรีวิสารสุนทร มีความสนิทสนมกับสหายที่เป็นผู้ชายด้วยกัน สังเกตได้จากการนั่งสำเร็จสำราญที่ร้านสุราริมฝั่งแม่น้ำตรงข้ามกับป้อมเพชร พฤติกรรมดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงลักษณะความเป็นชายได้อย่างชัดเจน

5. มีทัศนคติในการมองและแบ่งผู้หญิงออกเป็นหญิงดีและเลว

“แม่การะเกด” “เจ้าคะ” เกศสุรางค์ถึงกับสะดุ้งเมื่อจู่ ๆ หมื่นสุนทรเทวกัลเรียกชื่อการะเกด “ออเจ้าเพิ่งออกนอกเรือน มิรู้ว่การิยาขม้ายชายตาของออเจ้าเป็นวิสัยหรือเปลอไผล หากก็มีบังครกระทำ ผู้ใดเห็นเข้าจักเอาไปนินทาได้ว่าหลานคุณพ่อการิยาไม่งามเป็นหญิงหากขม้ายชายตาให้ผู้ชายไปถ้วนทั่วจักพาชายขึ้นหน้ากันทั้งเรือน” กล่าวจบร่างสูงใหญ่นั้นก็ลุกขึ้นจากพื้นศาลาพร้อมกับเดินออกไปทางศาลากลางเรือน ทิ้งให้คนที่ยังมึนกับคำพูดนั่งซึมซับอยู่อีกพักใหญ่ (Buppaesanniwas, 2018 : 160)

จากข้อความข้างต้น เป็นบทสนทนาระหว่างพระศรีวิสารสุนทรกับการะเกดในลักษณะที่เป็นการเตือนให้การะเกดรู้ว่าหญิงผู้ดีควรเป็นเช่นไร ต้องวางตัวเช่นไร มิเช่นนั้นจะกลายเป็นหญิงเลว ถูกคนนินทาว่าร้ายได้ ซึ่งเป็นการแบ่งผู้หญิงออกเป็นหญิงดีและเลว ทำให้ผู้หญิงตกอยู่ในฐานะที่ต้องทำตามผู้ชายตามแนวคิดชายเป็นใหญ่ความเป็นชายแบบใหม่ ผลการวิจัยของตัวละครเอกฝ่ายชาย พบว่า มีความเป็นชายแบบเดิมทั้งหมด 5 ประการ ได้แก่

1. มีการประสบความสำเร็จในชีวิตด้านเศรษฐกิจจากความเฉลียวฉลาด “ที่ได้เลื่อนยศไม่เกี่ยวกับเรื่องเมื่อคืนดอกแม่การะเกดหากเพราะว่าการทำงานที่จักต้องไปทำขุนศรีวิสารวาจาจักต้องตามเข้าไปเมืองฝรั่ง แลต้องต้องเรียนเขียนอ่านภาษาฝรั่งเศสเป็นการใหญ่ ด้านขุนเรื่องอภัยภักดีก็จ้องไปเป็นผู้ช่วยสมุห์บัญชีคุมไพร่พลทางเหนือ” ผู้อาวุโสที่สุดอธิบายให้หญิงสาวได้เข้าใจ (Buppaesanniwas, 2018 : 193)

จากข้อความข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า หน้าที่การงานของพระศรีวิสารสุนทรได้จากความเฉลียวฉลาดในการเป็นทูตเพื่อเจริญสัมพันธไมตรีกับชาวต่างชาติ ไม่ใช่ได้จากการออกรบกับข้าศึกหรือกระทำการใดที่ต้องใช้พลกำลัง

2. แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหวและสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง

“วันพรุ่งข้าจักไปแดนไกลออเจ้ามิมีสิ่งใดให้ข้าไว้แทนตัวดอกฤา” เกศสุรางค์ที่ยังคงอึ้งตึงนั่งอยู่ถึงกับเบิ่งตาโต รู้สึกอุนวบชานไปทั้งใจและยังรู้สึกปลาบปลื้มอยู่ในน้อยที่สุดในที่สุด..ตาบื้อนี้ก็แสดงออกมาสักทีว่ามีใจให้เธอ “แล้ว เอ่อ..คุณพ่อยากได้สิ่งใดเจ้าคะ” ว่า

แล้ว สไบ ผ้านุ่ง ผ้าห่ม รายชื่อสิ่งของติดตัวก็เรียงรายเข้ามาในหัว (Buppaesanniwas, 2018 : 350)

จากข้อความข้างต้นแสดง สามารถอธิบายได้ว่า พระศรีวิสารสุนทรเปิดเผยความรู้สึกของตนที่มีต่อการเกิดอย่างไม่อ้อมค้อม ถือเป็นการแสดงความเป็นชายได้หลายแบบ

3. แต่งงานด้วยความรัก

ครั้นพลบค่ำแล้วจึงพากันส่งบ่าวสาวเข้าห้องหอ หลังผู้ใหญ่อวยพรเช็ดหน้าเช็ดตาด้วยความปลาบปลื้มที่ลูกหลานเป็นฝั่งเป็นฝาเสร็จ ก็ต่อด้วยเสียงอวยพรจากเพื่อนเจ้าบ่าวที่ทะเล้นทะเล่กล่าวถึงลูกหัวปีท้ายปี ปีพาทย์ มโหรีกล่อมหอก็ดังแว่วกังวานหวานสนธิทแซกหรือทยอยกลับเรือนหน้าขึ้นตาดาน...

กาลเวลาสร้างความรักที่เก็บบ่มจนสุกงอมสร้าง ความชื่นฉ่ำแก่ดวงใจสองดวง ปาฏิหาริย์ที่นำพาความรักให้คืนมาเชิญชวนให้ค่อย ๆ ตักดวงความหวานล้าอย่างมีรู้เปื้อและในขณะที่เดียวกันรักนั้นก็เหมือนจะจมดิ่งลึกลงไป ในจิตวิญญาณของคนทั้งคู่อย่างเชื่องช้าหวานมันคยนิ่ง (Buppaesanniwas, 2018 : 445-446)

การแต่งงานของพระศรีวิสารสุนทรกับการเกิดนั้น แม้ว่าในตอนแรกจะเป็นการหมั้นหมายให้แต่งโดยผู้ใหญ่ไม่ใช่เพราะความรัก แต่หลังจากที่เกศสุรางค์มาอาศัยร้างของการเกิด ด้วยบุคลิกที่เปลี่ยนไปของการเกิด ก็ทำให้พระศรีวิสารสุนทรหลงรักการเกิดและแต่งงานกันด้วยความรัก

4. มีความเสมอภาคซึ่งกันและกัน

ขุนศรีวิสารวาจาทนมิดได้อีกต่อไปจึงเข้ามาแย่งยึดไม้หวายไว้พร้อมยื่นให้มารดา “คุณแม่ขอรับ เรื่องนี้หาไล่ความแล้วผู้ที่ผิดมากที่สุดน่าจักเป็นข้าเพราะข้ามิได้กลับมาส่งแม่ การเกิดถึงเรือนจึงเกิดเรื่อง เป็นข้ามิดนิกที่ไม่ดูแลน้องให้ดี โทษที่เหลือข้าขอรับแทนน้องเถิดขอรับ” (Buppaesanniwas, 2018 : 248)

พระศรีวิสารสุนทร ออกรับความผิดแทนการเกิด เพราะคิดว่าหากการเกิดทำผิด ตนเองก็ควรจะผิดด้วยเพื่อความเสมอภาค จะโยนความผิดให้การเกิดรับแต่ผู้เดียวก็จะเป็นการเห็นแก่ตัวเกินไป

5. เช็กส์ไม่ใช่สิ่งสำคัญ

“ข้ามิได้หอบนางฝรั่งอันใดมา แลมิได้ยุ่งเกี่ยวแก่นางฝรั่งอันใด” ว่าแล้วก็ก้าวเท้าเร็วๆ เดินเข้าห้องหอไป หญิงสาวยืนทำหน้าเหวออยู่พักใหญ่ก่อนจะรีบกัดปากตัวเองไว้ไม่ให้ส่งเสียงกรีดร้องให้บ่าวไพร่ต้องอึ้งอึ้ง (Buppaesanniwat, 2018 : 378)

จากข้อความข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า พระศรีวิสารสุนทร ไม่หมกมุ่นหรือใส่ใจกับการมีเช็กส์ ทั้งจากมุมมองของเพื่อนสนิท และบทสนทนาของตนเอง ที่พูดออกมาชัดเจนว่าตนไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับนางฝรั่งคนใดเลย

จากการวิจัยเรื่อง “ภาพความเป็นชายจากการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยายเรื่องบุพเพสันนิวาส ของรอมแพง” ซึ่งเป็นการศึกษาในแง่มุมต่างๆ ของตัวละครเพื่อทราบถึงกระบวนการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายและภาพของความเป็นชายที่สะท้อนออกมา

ผลการวิจัยพบว่า การนำเสนอภาพความเป็นชายจากการสร้างตัวละครเอกฝ่ายชายในนวนิยาย เรื่อง บุพเพสันนิวาส ของรอมแพงนั้นสะท้อนภาพความเป็นชายแบบเก่า และความเป็นชายแบบใหม่ ดังนี้

ผู้ชายแบบเก่า (Traditional Man) ในนวนิยาย เรื่องบุพเพสันนิวาส

- มีความเข้มแข็งด้านพลังกำลังทางร่างกาย มีความก้าวร้าวรุนแรง
- ไม่แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหว หรือความรู้สึกที่แท้จริง
- จะคบค้าสมาคมเฉพาะในหมู่ผู้ชาย
- มีความสนิทสนมกับผู้ชายด้วยกันแต่จะไม่ใกล้ชิด
- มีทัศนคติในการมอง และแบ่งผู้หญิงออกเป็นผู้หญิงดีและเลว

ผู้ชายแบบใหม่ (New Man) ในนวนิยาย เรื่องบุพเพสันนิวาส

- มีการประสบความสำเร็จในชีวิตด้านเศรษฐกิจจากความเฉลียวฉลาด มีปฏิสัมพันธ์ที่ดี
- แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหว และสามารถเปิดเผยได้กับผู้หญิง
- แต่งงานด้วยความรัก
- มีความเสมอภาคซึ่งกันและกัน
- เช็กส์ไม่ใช่สิ่งสำคัญ

อภิปรายผลการวิจัย

จากตารางข้างต้น สามารถอธิบายได้ว่า นวนิยาย เรื่อง บุพเพสันนิวาสของรอมแพงนั้น ได้นำเสนอภาพความเป็นชายในสังคมยุคอดีตกับการนิยามความเป็นชายแบบใหม่ในสังคมปัจจุบัน จะพบว่าในช่วงแรกตัวละครมีภาพความเป็นชายแบบเก่าอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการยึดถืออำนาจของผู้ชาย ด้วยการใช้ความเข้มแข็งทางร่างกายและกล้ามเนื้อซึ่งเป็นส่วนที่สะท้อนภาพความเป็นชายที่แสดงออกถึงอำนาจ การนิยมคบหาสมาคมกับผู้ชายด้วยกัน มองผู้หญิงเป็นคนนอก รวมถึงการมีทัศนคติในการมองและแบ่งผู้หญิงออกเป็น ผู้หญิงดีและเลว แต่ต่อมาความเป็นชายของตัวละครเอกหลักฝ่ายชาย กลับมีการเปลี่ยนแปลงเป็นภาพความเป็นชายแบบใหม่ที่ลดทอนความเป็นปัจเจกบุคคลของผู้ชาย ลดลงในบางเรื่อง เช่น มีการแสดงอารมณ์ที่อ่อนไหวและเปิดเผยได้กลับผู้หญิง แต่งงานด้วยความรัก มีความเสมอภาคซึ่งกันและกัน กล่าวได้ว่าลักษณะที่มีความหลากหลายของความเป็นชาย ที่มีการนำเสนออยู่ในนวนิยายเรื่องบุพเพสันนิวาสนั้น น่าจะมีความสอดคล้องกับความเป็นชายที่มีอยู่จริงในสังคมได้ระดับหนึ่ง ซึ่งเป็นที่สังเกตได้ว่าลักษณะของผู้ชายในสังคมปัจจุบันนั้น มีความหลากหลายขึ้นมากกว่าเดิม ถึงแม้ว่าลักษณะความเป็นชายแบบเก่ายังคงมีอิทธิพลในสังคมปัจจุบันอยู่ แต่ว่าภาพของความเป็นชายแบบใหม่ก็ได้รับการนำเสนอควบคู่กันมา

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการนำเสนอข้อแตกต่างของภาพความเป็นชายแบบเก่าและความเป็นชายแบบใหม่ให้ชัดเจนมากกว่านี้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงข้อแตกต่างของภาพความเป็นชายแบบเก่าและความเป็นชายแบบใหม่มากยิ่งขึ้น

องค์ความรู้ใหม่

ผู้ชายแบบเก่า (Traditional Man) ในนวนิยาย เรื่องบุพเพสันนิวาส	ผู้ชายแบบใหม่ (New Man) ในนวนิยาย เรื่องบุพเพสันนิวาส
- มีความเข้มแข็งด้านพลังทางร่างกาย มีความก้าวร้าวรุนแรง	- มีการประสบความสำเร็จในชีวิตด้าน เศรษฐกิจจากความเฉลียวฉลาดมีปฏิสัมพันธ์ ที่ดี
- ไม่แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหว หรือความรู้สึกที่ แท้จริง	- แสดงอารมณ์ที่อ่อนไหว และสามารถ เปิดเผยได้กับผู้หญิง
- จะคบค้าสมาคมเฉพาะในหมู่ผู้ชาย	- แต่งงานด้วยความรัก
- มีความสนิทสนมกับผู้ชายด้วยกันแต่จะไม่ ใกล้ชิด	- มีความเสมอภาคซึ่งกันและกัน
- มีทัศนคติในการมอง และแบ่งผู้หญิง ออกเป็นหญิงดีและเลว	- เชื้อชาติไม่ใช่สิ่งสำคัญ

References

- Anantasarn, S. (1974). *Thai Masterpieces of Khun Chang Khun Phaen*. Bangkok : Ramkhamhaeng University Press.
- Andermahr, Lovell & Wolkowitz. (2000). *A Glossary of Feminist Theory*. London : Arnold.
- Baokham, N. (2016). *Status and Role of Male Protagonists in a Series of Suphaburutchuthathep*. Master of Arts (Thai for Career Development). Graduate School. Silpakorn University.
- Eiwsriwong, N. (2002). *Pakkai Lae Bairue*. 5th Edition. Bangkok : Preaw.
- Jaroongrattanapong, W. (2008). *Analysis of Gender in Pra-Apaimanee*. Master's thesis of Arts in Woman's Studies: Thammasat University.
- Jitjamnong, D. (1985). *Behind Art Created Language*. Bangkok: Kled Thai.
- Humm, M. (1999). *The Dictionary of Feminist Theory*. Essex : Prentice Hall.
- Kittimahachareon, S. (2007). Masculinity in Literature of Teaching men and Thai Masterpieces. *Journal of Thai Studies*, 2 (2) 81-126.
- Luiyapong, K. (1996). *A Content Analysis of the Presentation of Masculinity in Singha Beer Commercials*. Master's thesis in Communication Art. Graduate school: Chulalongkorn University.

- Prapruetdee, B. (1997). *Thai Woman and Roles for Management Leader*. Bangkok: Ramkhamhaeng University Press.
- Sabara, A. (2008). *The portrayal of masculinity in the characterization of main characters in Martin Scorsese's films. Master's thesis of Communication Arts*. Graduate school: Chulalongkorn University.
- Satchapan, R. (1995). *Contemporary Literature*. Bangkok: Ramkhamhaeng University Press. (In Thai) Sukmak, W. (2004). *The Construction of "Metrosexual" Male Representation in Men Magazines*. Master's thesis of Communication Arts. Graduate School: Chulalongkorn University.
- Supanwanich, A. (2004). *Leum Lai Sai Rung: Socail Reflection in Novels*. Bangkok: Active Print.
- Suwatthikul, C. (1975). *Teaching of concepts and principles drawn from Thai contemporary literature 'A Man Called Kan(Ta)' at mathayom suksa four. Master's thesis in Education*. Graduate School: Chulalongkorn University.